

СЦЕНА ПЪРВА

Бедна стая на художникъ. На една страна стативъ, палитра. На друга параванче. По стенитъ разни портрети.

I

(Николай Самокосовъ е самъ. Отива до прозореца, погледва и застава предъ портрета си; после вдига глава, като рови косата си съ дъсна ржка — въздъхва и прошепва:)

. . . Кой знае какво ще излѣзе! Силно е като реклама, но . . . И Хино! Пратихъ го да разбере нѣщо, а го нѣма още! (отива до прозореца) Тю-бре е-е! Не се мърва! (Махва ржка) Все ми е едно! . . . Днесъ рекламата е всичко! Нищо и никакви бездарници станаха известни, защото знаеха какъ да шумятъ съ името си.. А азъ! Съ мойтъ скруполи! (Решително) Не! Връщане — нѣма! Каквото повикало — такова се отзовало!

(Похлопва се)

Самокосовъ. Влѣзъ!

II

(Влиза Танасъ)

Танасъ. Добъръ день, господинъ Самокосовъ.